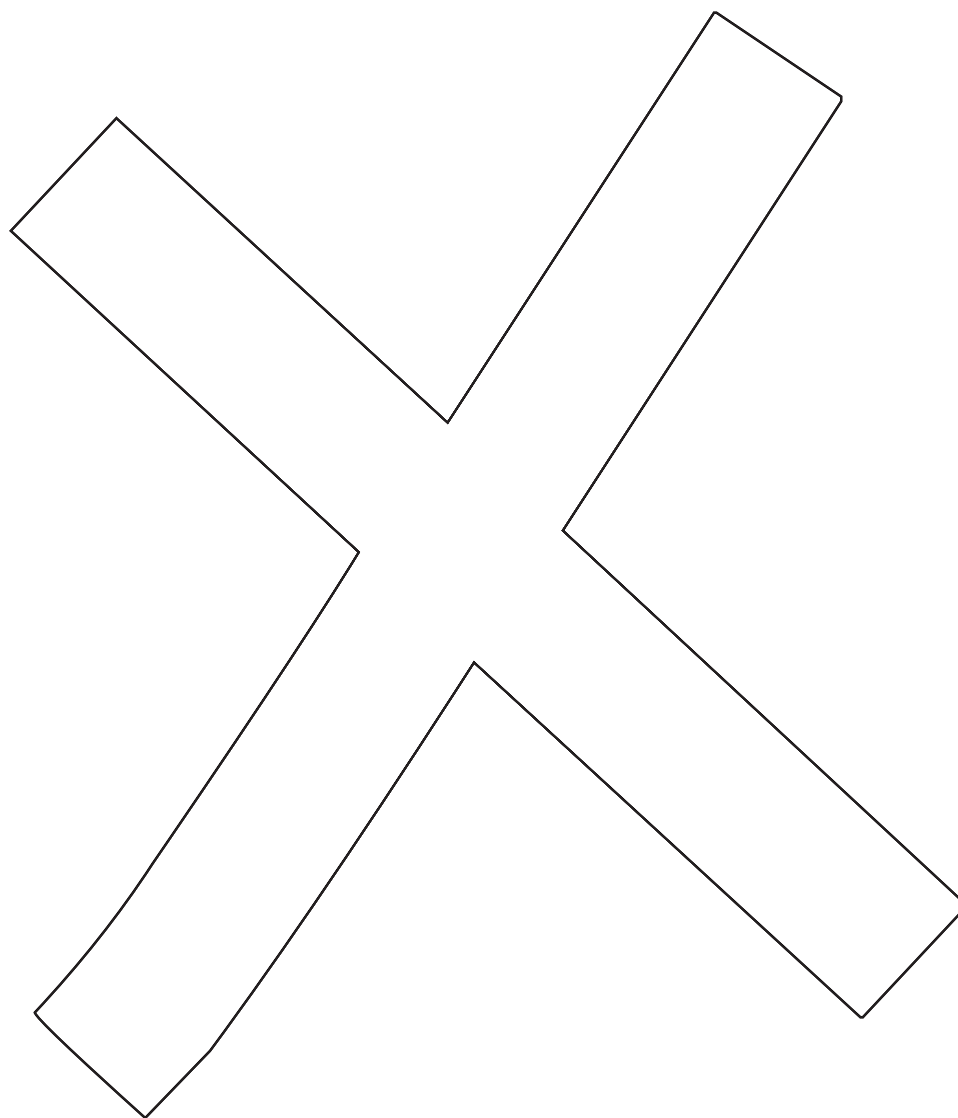

antifa xalandri

Αντιφασιστική συμβολή στον καθημερινό πόλεμο - τεύχος #14 - Γενάρης/Φλεβάρης '18

INTRODUCTION

Τούτο το έντυπο φτάνει στα χέρια σου με την πολιτική ευθύνη του ***antifa xalandri***. Είμαστε αυτοί και αυτές που σου το δίναμε και πέρσι και θα σου το δίνουμε σίγουρα και του χρόνου. Είμαστε εμείς που βάφουμε τους τοίχους κάτω από το σπίτι σου, κολλάμε αφίσες στους δρόμους της γειτονιάς σου και έχουμε πήξει κάθε πιθανό σημείο με αυτοκόλλητα. Και αυτό, γιατί ξέρουμε καλά ότι δεν αντέχουμε το πρήξιμο των καθηγητών όταν χτυπάει το κουδούνι για μάθημα. Δεν γουστάρουμε τις παρατηρήσεις του αφεντικού όταν δεν κάνουμε καλά την δουλειά μας ή αργούμε. Έχουμε κουραστεί με το τρέξιμο των μπάτσων στο τμήμα για να τσεκάρουν τα χαρτιά μας. Μπριζώνουμε με τα κοζαρίσματα των αντρών στο δρόμο και τις παρατηρήσεις για το ντύσιμο και την συμπεριφορά μας. Δεν θέλουμε ρατσιστές γείτονες και ναζιστικές μαλακίες στους τοίχους, ούτε ψηνόμαστε με τα πλάνα που επιφυλάσσουν μπάτσοι και στρατός για τα τομάρια μας.

Αλλά ξέρουμε ακόμα καλύτερα ότι σε αυτή τη σκατίλα που μας ετοιμάζει ο νέος ελληνικός φασισμός, ο μόνος τρόπος για να μην τρελαθούμε τελείως, είναι να βρούμε ο ένας τον άλλο και η μία την άλλη. Είναι να βρούμε τους τύπους και τις τύπισσες σε αυτές τις γειτονιές που ξέρουν ότι το μέλλον που τους περιμένει δεν είναι στρωμένο με ροδοπέταλα αλλά δεν ψήνονται κιόλας να μείνουν με σταυρωμένα τα χέρια.

antifaxalandri.wordpress.com
antifaxalandri@yahoo.com

ΣΗΜΑΙΑ ΣΤΟ ΜΠΑΛΚΟΝΙ

[redacted]

Κυκλοφορούμε σε δρόμους, αράζουμε σε πλατείες, βάφουμε συνθήματα σε τοίχους ,κολλάμε αυτοκόλλητα και αφίσες, μοιράζουμε προκηρύξεις. Κάνουμε ορατό όπου σταθούμε κι όπου βρεθούμε ότι είμαστε antifa. Από την άλλη, υπάρχουν πολλοί και διάφοροι που γι' αυτό δεν μας χωνεύουν με τίποτα (αμοιβαία τα αισθήματα) και φροντίζουν να το δείχνουν. Και το δείχνουν με πολλούς και διάφορους τρόπους. Ένας απο αυτούς; Σημαιάκι στο μπαλκόνι. Παρακάτω θα προσπαθήσουμε να αναδείξουμε κάποιες από τις φιγούρες αυτές των σημαιομπαλκονάκηδων.

-Αντρέας,32 χρονών

Ο Αντρέας είναι 13 χρόνια άνεργος. Την γαλανόλευκη διακόσμηση στο μπαλκόνι του την εισήγαγε όταν συνειδητοποίησε ότι για την ανεργία του φταίνε οι μετανάστες κι όχι τ' αφεντικά. Τσακαλάκι ο Αντρέας!

-Λεωνίδας,54 χρονών

Ο Λεωνίδας περήφανος Έλλην αλλά και περήφανος μπάτσος(!) ξέρει πως αν δεν υπήρχαν οι Έλληνες θα σκαρφαλώναμε ακόμη στα δέντρα και θα τρώγαμε μπανάνες. Πρότυπό του ήταν μια ζωή ο Κολοκοτρώνης. Όταν παραγγέλνει φαί στο σπίτι ζητάει πάντα ο διανομέας να είναι Έλληνας, όλους τους υπόλοιπους τους σιχαίνεται. Στην αποθήκη του έχει πολλές σημαίες γιατί συχνά του την κατεβάζουν αλλά έχει προνοήσει και την αντικαθιστά asap.

-Κοσμάς,46 χρονών

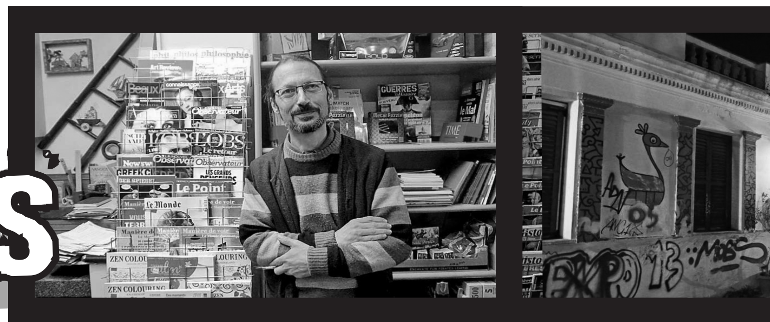
Ο Κοσμάς έχει 2 τηλέφωνα. Το ένα δεν το σηκώνει ποτέ γιατί τον παίρνουν συνήθως οι τράπεζες και τον πρήζουν για τα λεφτά από το στεγαστικό που τους χρωστάει. Την σημαία την λάνσαρε στο μπαλκόνι από τότε που τον προειδοποίησε η Eurobank ότι αν δεν πληρώσει το δάνειο θα του πάρουν το σπίτι. Αλλά με τη σημαία στο μπαλκόνι δεν φοβάται τίποτα.

-Πόπη,58 χρονών

Της Πόπης πριν δυο χρόνια είχαν μπουκάρει στο σπίτι της. Από τότε έβαλε σημαιόνι στο μπαλκόνι γιατί τα τζιμάνια της ελληνικής αστυνομίας της είπαν -σύμφωνα με το πως ήταν το σπίτι μετά το ντου- ότι μάλλον επρόκειτο για αλλοδαπούς. Υποψιάζεται ότι μπορεί ο ρομά κολλήτος του 16 χρονου γιου της να έχει σχέση μ' αυτό. Ο γιος της την λέει ρατσίστρια. Αυτή; Απορεί γιατί..!"

Τέλος, για να λέμε τα πράγματα με τ΄ όνομά τους όλοι αυτοί δεν είναι ούτε ότι διάβασαν Λιακόπουλο και είδαν το φως το αληθινό, ούτε ότι είναι ακριβώς και ηλίθιοι ('ντάξει είναι και λίγο ηλίθιοι). Το θέμα είναι ότι φιγούρες όπως οι παραπάνω ψάχνουν και βρίσκουν κοινά συμφέροντα με το κράτος, με τα αφεντικά και όλοι αυτοί μαζί γίνονται πολύ καλοί φίλοι μεταξύ τους.Και ΄μεις λέμε: "δείξε μου το φίλο σου να σου πω ποιος είσαι."

crazy metropolis

Η επιστροφή της ανομίας

Αν υπάρχει μία έννοια που σίγουρα κατατάσσεται στις αγαπημένες της δημόσιας τάξης αυτή δεν μπορεί παρά να είναι η έννοια της "ανομίας". Δεν πρόκειται φυσικά για μια έννοια που έχει μείνει μόνο στο επίπεδο του δημόσιου λόγου, έχει ταυτόχρονα πρακτικές εφαρμογές πάνω στη ζωή της εργατικής τάξης. Ας τα βάλουμε κάτω λοιπόν.

Συγκεκριμένα, η ανομία στις γειτονιές και τις πλατείες ανακαλύφθηκε ενώ παράλληλα οργανωνόταν η αστυνομική κατοχή των γειτονιών και των πλατειών από την ομάδα ΔΙΑΣ. Το "πρόβλημα με τους λαθρομετανάστες" στις γειτονιές του κέντρου της Αθήνας κατασκευάστηκε την ίδια στιγμή που αστυνομικές επιχειρήσεις σκούπα μάζευαν μαζικά μετανάστες για να γεμίσουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και οι νεοναζί αλώνιζαν με κρατικές πλάτες. Οι Ρομά, οι τοξικοεξαρτημένοι, οι οροθετικές εκδιδόμενες, όλοι τους αποτέλεσαν κομμάτι του προβλήματος ανομίας και για όλους επιφυλάχθηκε αστυνομικό πογκρόμ.

Η εφημερίδα "Καθημερινή" είναι κάτι σαν το ευαγγέλιο της ανομίας αφού από το 2009 και μετά έχει δημοσιεύσει πάνω από 900 άρθρα αφιερωμένα στο καυτό θέμα. Μιας και τον τελευταίο καιρό τα άρθρα δίνουν και παίρνουν, είπαμε να σχολιάσουμε κάποια ενδεικτικά.

Στο άρθρο "Μια άδικη κανονικότητα στην πλατεία Αμερικής" ο αρθρογράφος αριστοτεχνικά μετατρέπει την πολυεθνική

γειτονιά σε γκέτο. Η μεθοδολογία είναι πάντα η ίδια: εμπόριο ναρκωτικών μέρα μεσημέρι και σε κοινή θέα, κάτοικοι που φοβούνται να βγουν απ' το σπίτι το βράδυ, καταστήματα που έχουν κλείσει, απαξίωση. Ήρωας λοιπόν ο χαμογελαστός αλλά πάντα ρατσιστής καταστηματάρχης που επιμένει παρά τις αντιξοότητες κι ακόμα πιο ήρωες εμείς που παλεύουμε να βγάλουμε άκρη με τέτοια κωλοάρθρα.

Αντίστοιχα, στο άρθρο "Η άλλη Πλάκα, όταν πέφτει το σκοτάδι" σύμφωνα με τον αρθρογράφο την εικόνα παρακμής στην τουριστική γειτονιά συνθέτουν οι τοίχοι και οι ταμπέλες που είναι γεμάτοι γκράφιτι, οι σωροί από τα σκουπίδια, τα εγκαταλελειμένα κτίρια. Και αφού φαίνεται στη φώτο ότι μιλάνε για περίπτωση σκληρού γκέτο, που θα πάει μετά ο τουρίστας να μοστράρει το σανδάλι με την κάλτσα;

Άλλο μεγάλο κεφάλαιο είναι φυσικά τα Εξάρχεια. Δεκάδες άρθρα περιγράφουν την περιοχή με χαρακτηρισμούς του είδους "κόλαση", "κρανίου τόπος", "άβατο". Βάζουν και μια φώτο με κυριλέ ζευγαράκι με χιπστερ ποδήλατο που την κάνει με ελαφρά... αριστουργήματα της δημοσιογραφίας! Αν δεν είχαν πολιτική σκοπιμότητα θα λέγαμε ότι αυτοί που τα γράφουν μάλλον βλέπουν πολλές ταινίες οπότε απλά θα τους κοροϊδεύαμε λίγο και θα ξεμπερδεύαμε.

Για το τέλος τα πανεπιστήμια, όπου στο "Άσυλο" παραβατικότητας τα ΑΕΙ" μας κάνουν τη χάρη να μας ενημερώσουν ότι στη Νομική γίνεται χρήση ναρκωτικών και στην ΑΣΟΕΕ παραεμπόριο, στο Πανεπιστήμιο Μακεδονίας καταδρομικές επιθέσεις σπέρνουν τον πανικό και το εμβληματικό κτίριο του Πολυτεχνείου στην Πατησίων χρησιμοποιείται ως ορμητήριο επιθέσεων στην αστυνομία. Εν ολίγοις, θέλουν τα παιδιά μας να πάνε να σπουδάσουν, να γίνουν ΔΑΠίτες και να πηγαίνουν εκδρομές στη Μύκονο και η εγκληματικότητα δεν τα αφήνει.

Όλα αυτά τα άρθρα έχουν διάφορα κοινά πέρα απ' τη γελοιότητα τους. Όλα προσπαθούν να στοχοποιήσουν τις απείθαρχες συμπεριφορές στο δημόσιο χώρο και ζητούν περισσότερη ασφάλεια. Όλα τους κλείνουν το μάτι σε ένα συγκεκριμένο κοινωνικό κομμάτι (τους μαγαζάτορες, τους επιφανείς κατοίκους, τους καριερίστες φοιτητές) και τους υπόλοιπους πρέπει να μας αναλάβει η αστυνομία. Όλα τους χρησιμοποιούν την έννοια της ανομίας με τρόπο που δεν φιλοδοξεί να είναι η Αλήθεια για όλους (άλλωστε αυτό δεν γίνεται), αλλά να αποτελέσει μία πολιτική έννοια γύρω απ' την οποία θα συσπειρωθούν οι φίλοι της δημόσιας τάξης, δηλαδή τους κράτους και της αστυνομίας. Αυτό το πράγμα είναι που έχουμε φάει στη μάπα απ' το 2009 και μετά και θα το τρώμε για πολύ ακόμα.

3+ 1 ΣΗΜΑΔΙΑ ΟΤΙ ΚΑΙ ΤΑ ΒΟΡΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΩΜΕΝΕΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ (Η ΑΛΛΙΩΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΜΟΚΟ!)

Οι γειτονιές μας είναι χωρισμένες στα δύο και αυτό το νιώθουμε στο πετσί μας καθημερινά. Από τη μία οι σιχαμένοι μικροαστοί γείτονες μας που τους απασχολούν προβλήματα του τύπου σε πόσα χρώματα θα βγουν οι κάδοι ανακύκλωσης και τι παπούτσια θα φορέσουν στον φετινό μαραθώνιο. Οι μαγαζάτορες και οι ρουφιάνοι που πιάνουν φιλίες με τους μπάτσους. Και φυσικά δε λείπουν και οι φασίστες που θα βγουν να γράψουν καμιά ρατσιστική μαλακία σε κανάν ξεχασμένο τοίχο.

Από την άλλη υπάρχουμε εμείς οι τύποι και οι τύπισσες που δεν ψηνόμαστε καθόλου με το μέλλον που μας επιφυλάσσουν και καταλαβαίνουμε πολύ καλά πως δεν έχουμε κανένα κοινό συμφέρον με τους ρατσιστές γείτονες μας. Γιατί είμαστε εμείς που δουλεύουμε σε σκατοδουλειές. Είμαστε εμείς που δεν ψηνόμαστε να βλέπουμε την πλατεία μας να γεμίζει κυριλέδες. Και είμαστε εμείς που σιχαινόμαστε τους μικροαστούς, τα αφεντικά τους μπάτσους τους φασίστες.

Είναι για αυτούς τους λόγους που συνεχίζουμε να διεκδικούμε το δημόσιο χώρο και λόγο όσο και αν προσπαθούν να μας εκτοπίσουν από αυτόν. Είναι για αυτούς τους λόγους που δεν έχουμε σταματήσει να βάφουμε συνθήματα, να κολλάμε αυτοκόλλητα και αφίσες και να μοιράζουμε αυτό το έντυπο χέρι με χέρι.

Και όντως κάτι κινείται τον τελευταίο καιρό σε αυτή τη γειτονιά. Έχουν ξεθαρρέψει άλλοι και άλλες σαν και μας που δεν ψήνονται με τους φασίστες και κάνουν και αυτοί το κομμάτι τους στην καθημερινή μάχη στους τοίχους και τα σχολεία.

1. Τα σκουπίδια στα σκουπίδια

Απο το Χαλάνδρι μέχρι το Χολαργό, σε πράσινους, μπλε, κίτρινους και σε λίγο ποιος ξέρει τι χρώμα κάδους τα σκουπίδια της Χρυσής Αυγής θα καταλήγουν πάντα εκεί που ανήκουν.

2. Ούτε στα σχολεία ούτε πουθενά.

Φασιστάκι παθαίνει εγκεφαλικό την ώρα που προσπαθεί να βάψει τις μαλακίες του στους τοίχους του 1ου Λυκείου. Αφού δεν το ΄χετε με τα σχήματα ρε παιδιά καθίστε σπίτι να διαβάσετε λίγη γεωμετρία γιατί έτσι μόνο ρεζίλι γίνεστε. Έτσι και αλλιώς δεν αντέχουν ούτε μέρα οι αηδίες σας.

3. Spray και στο 3ο Λύκειο.

Όχι μόνο μοιράζουμε αυτό το έντυπο στα σχολεία αλλά αρκετά συχνά βάφουμε συνθήματα, κολλάμε αυτοκόλλητα και άλλα τέτοια. Ο λόγος; Στα σχολεία όπως και παντού υπάρχουν διάφοροι και διάφορες σαν και μας που δεν ψήνονται με τους φασίστες και που και που τσακώνονται και με κάναν μαλάκα καθηγητή που νομίζει ότι τα ξέρει όλα και σκίζει το έντυπο. Χωνέψτε το καλά θα μας τρώτε στη μάπα για αρκετό καιρό ακόμα.

3+1. Από το Χαλάνδρι μέχρι τον Περισσό (φωτο από Ν.ιωνία)

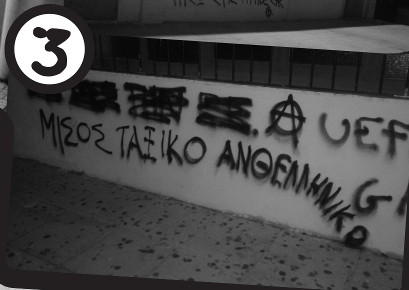
Τον περασμένο καιρό με πρωτοβουλία του antifa n.ionias βάψαμε παρέα σε ένα από τα κεντρικότερα σημεία της περιοχής. Πολύ χαιρόμαστε με τέτοιες πρωτοβουλίες γιατί μας υπενθυμίζουν πως σε αυτήν την σκατοκοινωνία δεν είμαστε μόνες και ότι υπάρχουν κι άλλοι σαν και μας με τους οποίους μοιραζόμαστε κοινά άγχη και μίση. Γι΄αυτό θα το πούμε άλλη μια φορά: ***Antifa σημαίνει επίθεση!***

1

ΧΡΥΣΗ
ΑΥΓΗ
ANTIFA
ΔΕΝ
ΕΙΣΤΕ ΠΟΥΘΕΝΑ
2

ΧΑΛΑΝΔΡΙ
ΜΟΝΟ
ANTIFA!

ΧΑΛΑΝΔΡΙ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΟ
ΟΙ ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ ΤΟ ΣΚΑΣΜΟ

3

ΜΙΣΟΣ ΤΑΞΙΚΟ ΑΝΘΕΛΛΗΝΙΚΟ

ANTIFA ΣΗΜΑΙΝΕΙ
ΕΠΙΘΕΣΗ! antifa n.ionia
xalandri
+1

Είμαστε παντο και είμαστε πο

Ψιτ-ψιτ, σφυρίγματα, πειράγματα, βρισίδια στο τσάμπα, κωλόχερο. Ποια δεν έχει έρθει τουλάχιστον μια φορά αντιμέτωπη με τέτοιου είδους καλέσματα, προσβολές, παρενοχλήσεις ή επιθέσεις στο δημόσιο χώρο; Είτε κυκλοφορεί μόνη, με φίλες, είτε ακόμα και μέσα στην ίδια της την παρέα ή την σχέση της. Η απάντηση είναι καμία.

Έχουμε πει με διάφορες ευκαιρίες πόσο σημαντικός είναι για εμάς ο δημόσιος χώρος.[1] Και όχι τυχαία. Είναι γιατί εκεί γεννιούνται κι ανασαίνουν όλες εκείνες οι συνήθειες που έχουμε δημιουργήσει για να την παλεύουμε σε ένα κόσμο που έχει φτιαχτεί σε βάρος μας. Και ενώ εκεί είναι που συζητάμε τα ζόρια και τα άγχη μας, μοιραζόμαστε τα μίση και τις αγάπες μας, συλλογικοποιούμε τις αρνήσεις μας και εν ολίγοις τον νιώθουμε σαν φυσικό μας χώρο, ερχόμαστε όλο και περισσότερο αντιμέτωπες με την πίεση απ' τους αστυνομικούς μηχανισμούς και τους πολλούς συνεργάτες τους. Το να υπάρχουμε και να δραστηριοποιούμαστε στον δημόσιο χώρο είναι μια συνεχής μάχη. Μπάτσοι, φασίστες, κυριλέδες, μαγαζάτορες προσπαθούν λυσσαλέα να κάνουν δικές τους τις τελευταίες γωνιές της πόλης, όπου η εργατική τάξη βάζει τους δικούς της όρους.

Αυτή η προσπάθεια εκτοπισμού μας από το δημόσιο χώρο, που αναφέρουμε παραπάνω, απευθύνεται στο σύνολο της εργατικής τάξης. Αντίστοιχα και οι επιθέσεις, λεκτικές ή σωματικές, που δεχόμαστε εκεί είτε επειδή είμαστε γυναίκες είτε λόγω της ταυτότητας φύλλου ή της σεξουαλικότητας μας, έχουν σκοπό να μας πειθαρχήσουν και να μας εκτοπίσουν από αυτόν. Και εξηγούμαστε.

Καμιά δεν μπορεί να αρνηθεί ότι τις τελευταίες δεκαετίες τα πράγματα έχουν αλλάξει για μας. Πλέον οι περισσότερες από μας, μπορούμε να δουλεύουμε, να σπουδάζουμε, να διασκεδάζουμε και όλα αυτά έξω από το σπίτι. Κάποιος έξυπνος εδώ θα σπεύσει να πει : "ε, και τι θέλετε τότε με το φεμινισμό;" Δυστυχώς τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά. Μπορεί οι προγόνισσές μας με τα δικά τους κινήματα να έχουν πράγματι κερδίσει διάφορα για εμάς, αλλά οι κοινωνίες μας παραμένουν βαθιά ταξικές, ρατσιστικές, μισογύνηκες και σεξιστικές. Έτσι με την πιο συχνή εμφάνιση των γυναικών στο δημόσιο χώρο μπήκαν συστηματικά σε λειτουργία άλλοι

1. Έχουμε μιλήσει αναλυτικότερα για αυτό το θέμα στην μπροσούρα "Η μάχη για τον δημόσιο χώρο", antifa xalandri, 2016

ού ολλές

μηχανισμοί ελέγχου μας. Κάποιοι από αυτούς είναι οι παρενοχλήσεις και οι επιθέσεις που αναφέραμε στην αρχή.

Αυτές μπορεί να εμφανίζονται από “αθώα κομπλιμέντα” στην πιο λάιτ εκδοχή τους έως “αποτελέσματα της δικής μας προκλητικότητας” στην χειρότερη. Εμείς όμως ξέρουμε ότι δεν είναι τίποτε άλλο από μια μέθοδος πειθάρχησης των γυναικών. Μια εκδίκηση για το γεγονός ότι διεκδικούμε το δημόσιο χώρο και για την πάρτη μας, όπως και αν είμαστε. Και αφού όλες αυτές οι μέθοδοι είναι εχθρικές στον μισό πληθυσμό της εργατικής τάξης, είναι εχθρικές και στην τάξη μας στο σύνολο της. Και σαν τέτοιες πρέπει να τις βλέπουμε.

Υπό αυτό το πρίσμα είδαμε και την διαδήλωση που έγινε στις 16/12 από τις τρεις φεμινιστικές ομάδες : μπεφλόνα, brastards, μιγάδα και πολύ μας άρεσε! Η διαδήλωση είχε τίτλο “είμαστε εδώ είμαστε πολλές, βγάλτε το σκασμό ξεφτίλες σεξιστές” και με τα δικά τους λόγια :

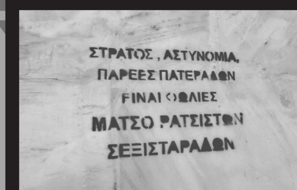
“Κατεβαίνουμε σήμερα στο δρόμο για να διεκδικήσουμε τη θέση και την παρουσία μας στο δημόσιο χώρο και λόγο. Αυτή η διαδήλωση είναι καλεσμένη από και απευθύνεται σε: όλα όσα βαλλόμαστε για τη σεξουαλικότητα, το φύλο και την ταυτότητα φύλου στους δρόμους που κυκλοφορούμε. Μας λένε τσούλες, ξενέρωτες, πατσαβούρες, γεροντοκόρες, φάλαινες, νταλίκες, φεμινίστριες, κραγμένες αδερφές, υστερικές, αντρογυναίκες, θείτσες, αξύριστες, ανώμαλα και εμείς φωνάζουμε περήφανα: ΝΑΙ ΕΙΜΑΣΤΕ !”

Οι συντρόφισσες δείχνουν στην πράξη πως δεν τρώμε κουτόχορτο! Ενάντια σε αυτή την επίθεση που δεχόμαστε ούσες γυναίκες, εμείς διεκδικούμε περήφανα την παρουσία μας στο δημόσιο χώρο όπως και να 'μαστε. Και όσοι ενοχλούνται καλά θα κάνουν να το χωνέψουν.

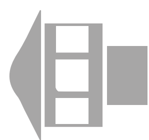

Κέντρα κοινότητας Ρομά. Δηλαδή ρατσισμός σε ανθρωπιστικό πακέτο

Κέντρα κοινότητας Ρομά. Η μεγάλη ευκαιρία του Δήμου Χαλανδρίου και αρκετών συμπολιτών μας να πάρουν νέο ζεστό χρήμα για την διαχείριση του πληθυσμού Ρομά εντός της επικράτειάς του.

Η λειτουργία του νέου κέντρου έχει ξεκινήσει σαν κομμάτι του ευρύτερου σχεδίου των κέντρων κοινότητας που ανοίγουν σε δήμους σε όλη τη χώρα και σκοπό έχουν την "στήριξη της κινητικότητας του εργατικού δυναμικού, την καταπολέμηση της φτώχειας και οποιονδήποτε διακρίσεων και την στήριξη των ευπαθών κοινωνικών ομάδων". Συμπολίτες μας που θα προσληφθούν στα κέντρα θα παίρνουν 1400 ευρώ μισθό ως ψυχολόγοι και κοινωνικοί λειτουργοί που θα μεσολαβούν τους Ρομά με σκοπό την ομαλή τους ένταξη στο κοινωνικό σύνολο.

Δηλαδή η κρίση που απο το 2009 και μετά έχει ρίξει στο μισό τους μισθούς, που έχει κάνει την εύρεση εργασίας με αξιοπρεπείς όρους να μοιάζει με ανέκδοτο και έχει υποτιμήσει άκομα περισσότερο ομάδες του πάτου όπως τους Ρομά και τους μετανάστες, δεν είναι κρατικό σχέδιο για τον έλεγχο της εργατικής τάξης αλλά ένα «κακό» που μας βρήκε και θα το αντιμετωπίσουμε με επιδόματα, κοινωνικά παντοπωλεία και λεφτά απο το κράτος, ευρωπαϊκά κονδύλια, ιδιωτική χρηματοδότηση και ΜΚΟ. Αυτό όμως που συμβαίνει είναι ότι όσο η κρίση βαθαίνει και όλο και περισσότεροι θα περισσεύουμε, το κράτος πρέπει να βρίσκει τρόπους ώστε αυτοί που περισσεύουν να επιτηρούνται. Με μισθούς που δεν πλησιάζουν ούτε στο ελάχιστο την σημερινή αγορά εργασίας κάποιοι συμπολίτες θα αναλάβουν αυτό το «δύσκολο έργο». Θα εξασφαλίζουν την θέση των Ρομά στον πάτο, θα εισπράττουν ζεστό χρήμα και θα μας λένε οτι εμβολίασαν 130 παιδιά Ρομά και οτι ενημερώνουν της γυναίκες του καταυλισμού για τα δικαιώματά τους. Είναι όμως στην πραγματικότητα μέρος του σχεδίου που χωρίζει αυτή την κοινωνία στην μέση, το ένα κομμάτι θα χρήζει βοήθειας γιατί δυστυχώς «έπαθε φτώχεια» και το άλλο κομμάτι θα εξασφαλίζει την ομαλότητα μέσω του ελέγχου. Ο δήμος είναι ο μεσάζοντας για να κανονίσει αυτές της ροές χρήματος στα κατάλληλα άτομα και σίγουρα ο δήμος Χαλανδρίου είναι πολύ χαρούμενος που έχει καταυλισμό στην επικράτειά του αφού του εξασφαλίζει μια ακόμα πηγή εσόδων για αυτόν και τους φίλους του.

"Απολιτίκ"
σημαίνει να κοιτάς τον κώλο σου
και να αγαπάς το κράτος σου...

Τριγυρνώντας στους δρόμους της μητρόπολης μέρα και νύχτα συναντάμε πολλές διαφορετικές φιγούρες ανθρώπων. Άλλοι υιοθετούν (υπο)κουλτούρες με σαφή χαρακτηριστικά εναντίωσης στην καταπίεση που αυτή η κοινωνία επιφυλάσσει σε όλους μας και άλλοι υιοθετούν κατά κύριο λόγο τάσεις της κυρίαρχης μόδας παριστάνοντας ότι αποφεύγουν με νύχια και με δόντια την πολιτική ταύτιση με το οτιδήποτε. Τέτοια άτομα τα εντοπίζουμε παντού, από τις πλατείες και τα πάρκα μέχρι τους χώρους εργασίας, τα κυριλέ μαγαζιά και τα μπουζούκια. Εξωτερικά οι εμφανίσεις τους ποικίλουν, ωστόσο δεν τους αναγνωρίζεις και δύσκολα. Συνήθως εμφανίζονται σαν κυριλέδες μιμούμενοι μοντέλα του Κάλβιν Κλάιν και της Βικτόρια Σίκρετ με την μικροαστική κουλτούρα να τους κατακλύζει απο την κορυφή ως τα νύχια. Βέβαια δεν είναι και σπάνιο άτομα με τέτοια μυαλά να έχουν τζίβες, να προσπαθούν να μας πείσουν ότι είναι χίπηδες και πόσο κακό είναι να σκέφτεσαι άσχημα για τον συνάνθρωπο ή να είναι ακόμα και σκινάδες με ιδιαίτερα σκληρή εμφάνιση, τύπου "δεν μπλέκεις".

Αν ακόμα δεν καταλάβατε για ποιούς μιλάμε, καθώς μπορεί και να ανήκετε σε αυτή την κατηγορία και να μην το έχετε συνειδητοποιήσει (είναι καιρός να καταλάβετε τι είστε), αρκεί να κοιτάξετε γύρω σας και είμαστε σίγουροι ότι θα αναγνωρίσετε αυτά τα άτομα... Ναι για αυτούς μιλάμε, για τους αυτοαποκαλούμενους "απολιτίκ". Τους μπετόβλακες δηλαδή που προσπαθούν να μας πουν οτι δεν έχουν πρόβλημα με κανέναν, ότι δεν πρέπει να τσακωνόμαστε μεταξύ μας και ότι όλοι είμαστε ίσοι και άλλες τέτοιες μπαρούφες ενώ στην πραγματικότητα ειναι απλά συμβιβασμένοι με το υπάρχον. Δεν δρουν ενάντια σε τίποτα γιατί πολύ απλά το σύστημα στο οποίο ζουν είναι ακριβώς αυτό που γουστάρουν. Είναι οι ίδιοι που παρασιτούν σε παρατάξεις σχολών για να παίρνουν τζάμπα σημειώσεις, που πηγαίνουν με φτηνά εισιτήρια να ζήσουν το μικροαστικό τους όνειρο στο μπάνσκο και ξεφτιλίζονται στα κυριλομάγαζα ξεδιπλώνοντας όλη τη γλοιώδη συμπεριφορά τους. Κάποιες φορές πλασάρουν τον εαυτό τους σαν αλάνια που αράζουν και σε καμιά πλατεία που και που πριν πάνε στα μπουζούκια, γιατί έχουν δει ότι τραβάει να λες οτι έχεις μεγαλώσει στο δρόμο και την αλητεία, παρ' όλο που ούτε απ' έξω δεν έχουν περάσει από αυτή την κατάσταση αφού η ταξική τους θέση δεν τους το επιτρέπει. Γιατί το παντελόνι μπέρμπερι χαλάει άμα αράζεις στα τσιμέντα, οπότε μην το παρακάνουμε κιόλας.

Εμείς από την μεριά μας τους βλέπουμε σαν κομμάτι του εθνικού κορμού, το οποίο είναι πολύ ατομιστικό για να διακινδυνεύσει την θέση και τον εαυτούλη του. Προτιμούν να εκφράζουν τα ατομικά και κάποιες φορές συλλογικά τους συμφέροντα, όπως αυτοί τα αντιλαμβάνονται, συνήθως χωρίς να παίρνουν κάποια συγκεκριμένη θέση αλλά με κοινό τους παρονομαστή την εναντίωση στα πιο υποτιμημένα κομμάτια της κοινωνίας είτε με ρατσιστικά σχόλια αριστερού ή δεξιού τύπου είτε με αυτό που ξέρουν πολύ καλα να κάνουν. Να συντάσσουν τα συμφέροντά τους με αυτά του εληνικού κράτους που τόσο αγαπάνε. Άρα για εμάς είναι και θα είναι απεναντί μας. Εμείς από την μεριά μας τους βλέπουμε σαν κομμάτι του εθνικού κορμού, το οποίο είναι πολύ ατομιστικό για να διακινδυνεύσει την θέση και τον εαυτούλη του. Προτιμούν να εκφράζουν τα ατομικά και κάποιες φορές συλλογικά τους συμφέροντα, όπως αυτοί τα αντιλαμβάνονται, συνήθως χωρίς να παίρνουν κάποια συγκεκριμένη θέση αλλά με κοινό τους παρονομαστή την εναντίωση στα πιο υποτιμημένα κομμάτια της κοινωνίας είτε με ρατσιστικά σχόλια αριστερού ή δεξιού τύπου είτε με αυτό που ξέρουν πολύ καλα να κάνουν. Να συντάσσουν τα συμφέροντά τους με αυτά του εληνικού κράτους που τόσο αγαπάνε. Άρα για εμάς είναι και θα είναι απεναντί μας.

Λένε ότι σ' αυτή την πόλη πρέπει να σκύβουμε το κεφάλι και να κοιτάμε την πάρτη μας.
Να είμαστε μόνοι στο σχολείο, μόνοι στη δουλειά, μόνοι μέσα στο σπίτι.
Λέμε ότι δεν υπάρχει περίπτωση.
Δεν πρόκειται να παραλύσουμε από τον φόβο, να χαμηλώσουμε το βλέμμα και
να αρχίσουμε να νοιαζόμαστε μονάχα για τον εαυτό μας.
Ζούμε και αναπνέουμε έξω στους δρόμους.
Κι εκεί, στις μυριάδες κρυφές γωνιές τις μητρόπολης, υπάρχουν άλλοι και άλλες σαν και μας.
Κάθε φορά που ακούμε τις φωνές τους το νιώθουμε πως δεν είμαστε μόνοι.
Γι' αυτό και τα στιχάκια του NTS από Καλλιθέα μεριά μας γεμίζουν κουράγιο.

“Τσέπη χαρτιά ληγμένα,
δόντια σφιγμένα,
πάλι στην πίεση
γνώση της πόλης απ' έξω
κάθε στενό κι επίβίωση,
ζω και μεγάλωσα εδώ, δεν είμαι ξένος
τώρα τι θες εσύ;
Κάθε καβάτζα μια ανάσα,
κάθε φασίστας μια μπάτσα
Τίποτα δεν είναι τζάμπα,
άκου μάγκα…”

NTS – Άκου Μάγκα

